

Byl to jeden z vůbec nejhorších dní v celém mém životě. Všechno to začalo během přestávky jednoho chladného listopadového dne v Sýrové Lhotě, kde bydlím.

S Hektorem Křížem jsme na školním hřišti hráli házenou. Hektor se sem právě přistěhoval. Můj nejlepší kamarád se odsud právě odstěhoval. Doufal jsem, že s Hektorem budeme dobří kamarádi. Dnes měl jít poprvé k nám domů.

Pak ke mně přiletěla moucha. Byla ošklivá a děsivá. Můj názor je, že ošklivé a děsivé jsou všechny mouchy. Ve skutečnosti si myslím, že ošklivý a děsivý je veškerý hmyz. Dokonce i berušky. Neříkejte to nikomu, prosím.

Ta ošklivá a děsivá moucha podle všeho mířila přímo do mého obličeje, možná dokonce přímo do oka.

Utíkal jsem pryč tak rychle, jak jsem jenom dokázal. Byl jsem tak vyděšený, že jsem se ani nedíval, kam běžím.

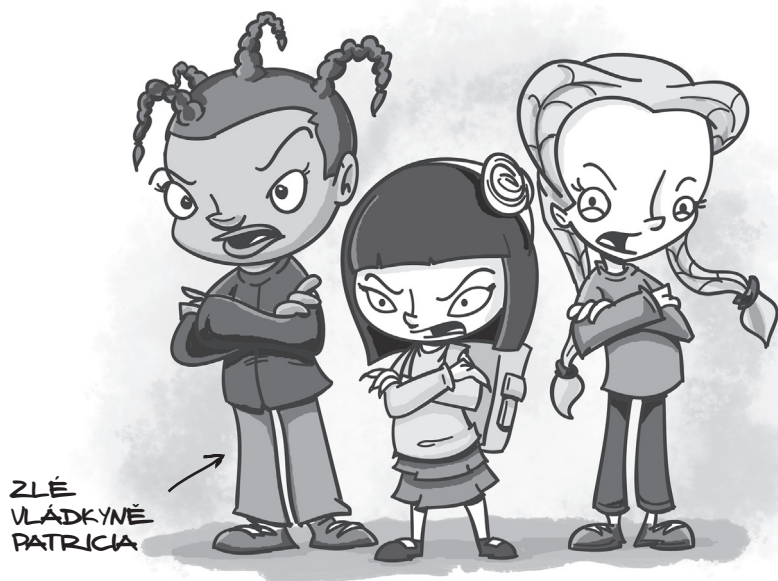
Běžel jsem přímo do Patricia. Patricium je část hřiště, kterou po sobě pojmenovala Patricie Čeňková.

Každý den si ji rezervovala pro sebe a své kamarádky, Jolanu s Johanou. Nikomu jinému Patricium využívat nedovolila.

Školní pravidla neumožňovala rezervování místa na sezení ani na stání. Nikdo se ale nechtěl dohadovat s Patricií Čeňkovou.

I když je Patricie Čeňková malá hubená holka, je to samotné zlo. A taky má velmi dlouhé nehty.

Patricie mě chytla vzadu za bundu. „Jak se opovažuješ vkročit do Patricia!“ zakřičela na mě.

„Jak se opovažuješ,“ vřestěla Jolana, která stála vedle Patricie.

„Jak se opovažuješ,“ opakovala po ní Johana, která stála na druhé straně vedle Patricie.

Potom mě Patricie opravdu tvrdě strčila, až jsem spadl na zem.

Abych zmírnil svůj pád, snažil jsem se něčeho zachytit.

Ale pád se nezmírnil.

Uslyšel jsem zvuk, jak se něco trhá.

Potom jsem uslyšel, jak Patricie zavřískla.

Potom jsem opravdu tvrdě dopadl na zadek.

Uvědomil jsem si, že je to jeden z vůbec nejhorších dní v celém mém životě.

Pak se to ještě zhoršilo. Patricie ječela: „Kájo ,Magore‘ Frájo, právě jsi mi zničil batoh! Jolano, Johano, držte ho na zemi. Jdu najít učitele.“

Každá z dvojice Jolana – Johana mi sešlápla hrudník , takže jsem nemohl vstát.

Mimochodem, ve skutečnosti se nejmenuju Kája Magor Frája. Je to Kajetán Hubert Fráňa, což je docela špatné jméno. Ale není tak špatné jako Kája

Magor Frája. Všichni ve škole až na Patricii mi říkají Kája, což je docela dobré jméno.

V té chvíli jsem ovšem o svém jménu nepřemýšlel. Přemýšlel jsem o tom, že Jolana s Johanou by potřebovaly vyčistit boty.

Jolana měla na podrážce žvýkačku.
Johana měla na podrážce psí hovínko.

Jelikož měly na mně ty nohy položené, měl jsem teď na košili žvýkačku a psí hovínko.

Také jsem musel myslet na ošklivou a děsivou mouchu, která mi bzučela okolo hlavy.

Přišel k nám Hektor Kříž. Podíval se na mě a zeptal se: „Co se stalo?“

Nechtěl jsem přiznat, že se bojím much. Také jsem nechtěl přiznat, že mrňavá Patricie Čenková mě srazila na zem. Také jsem nechtěl přiznat, že další dvě malé holky mě přišpendlily k zemi. Tak jsem řekl:

